

Leteča puščica

Indijanska povest. — Po Fritzu Steubenu — Br.

Kornstalk je bil edini, ki je obsedel na mestu. Dobro se je zavedal svoje moči, ki jo je bil znova pridobil, ker je pokazal Huroncem pas, ki je največja dragocenost za ves rod. Nadaljeval je svoj govor: »Ko je bil Kornstalk še mlad vojniki, so stanovall Šavanojci ob veliki reki, ki nosi njihovo ime. Takrat so Šerokezi, ki so bivali v Alapačih, prelomili prijateljstvo s Šavanojci in Kornstalka je njegov rod poslal kot ogleduha k sov-

vse, čeprav je bilo tega že polnih trideset let.

Major je dobro poznal indijanske uredbe. Imeli so mirovne in vojne pogovarje. Prvi so bili pri nekaterih rodovih vsi iz iste rodbine, ki je dedovala naslov, pri drugih so ga spet izvolili samo do konca življenja. Nasprotno so imeli vojaški glavarji oblast le za vojno. Če je pleme sklenilo vojno, se je vsak član lahko pridružil kateremu vodji se

ražnika. Na poti je srečal veliko šerokeških oglednikov in jim sedem odvezel skalpe, a ko je neke noči spal, so ga napadli, zvezali in odpeljali kot ujetnika v svoje mesto. Tam so mu pripravili kol, da bi ob njem umrl. Toda, ko so ga hoteli privezati ob steber, se je iztrgal in skočil preko pečin v vodo. Plaval je kakor vidra, sovražniki so streljali s puščicami za njim, a ga niso zadeli. Ubil je še pet zasledovalcev in z dvanaestimi skalpi odšel v svojo deželo. In velik zbor mu je dal pravico, nositi bivolova rogova kot naglavni okrašek.

Govornik je prenehal in Fitzpatrick je strmel vanj, ko je zaslišal Loganov prevod. Že večkrat je bil slišal pripovedovati in tudi v knjigah je bilo zapisano o tem velikem činu. Še dobro je pomnil

je hotel in vsak je tudi lahko zbral prijatelje v krdele, ki se je borila proti sovražniku.

Kornstalk je pripadal družini, ki je dajala Šavanojcem že skozi stoletja najboljše mirovne glavarje. A ta ni bil samo premeten, tudi velik junak je bil.

Kornstalk je nadaljeval in Fitzpatrick ga je z zanimanjem opazoval:

»Šavanojci so se preselili od veletoka petih rodov (veletok Sv. Lovrenca) do velikih jezer, od onod spet do morja in za tem v gorovje. Končno so našli novo domovino na obrežjih reke Scioto.

Šavanojci se ne bodo več selili.

Lenni Lenape so naši bratje, a v sorodu smo tudi s Huronci. Miamijski in Plankešojci so naši prijatelji... in Šavanojci se ne bodo več umaknili z zemlje!«

Te zadnje besede je hpregovornik grozeče in glavarji so mu z očmi pritrjevali.

»Rdeči može ljubijo mir, a še bolj semijo, na kateri živijo in lovijo. Ali je veliki beli kralj pripravljen, da sklene pogodbo z nami? Glavarji zvezanih rodov hočejo, da ostanejo beli in rdeči može tam, kjer so zdaj!

Če hoče odposlanec belega očeta skleniti pogodbo, bo lahko vzel svoje brate in konje s seboj. Nikomur se ni nič hudega zgodilo in Šavanojci tudi niso tavovi!»

Kornstalk se je vsedel. Vse je bilo mirno v posvetovalnici.

Major Fitzpatrick je gledal predvse in mislil pri sebi: »Pameten in premeten glavar, ta Kornstalk! Vse, kar je povedal, bi pomenilo nekako tole: do tod in ne dalje, naša potrpežljivost je pri kraju. Nič več nas ne boste podili iz kraja v kraj!

In svojih junaštev mi premetenec ni pripovedoval iz bahavosti, kakor sem prej mislil. Po ovinku mi je povedal resnico: zdaj veš, koga imaš pred seboj. Pazi se! Takrat sem bil mlad, a zdaj sem star in izučen.

Za teh dvajset tičkov mi ni toliko, a kaj bodo rekli v Virginiji, če jih ne pripeljem nazaj!«

Kakor da bi Kornstalk mogel brati častnikove misli, je vstal in pristavil:

»Kornstalk je Plavolascu zato ukradel konje, ker je hotel, da bi ga beli može nasledovali. Hotel jih je ujeti, ker si želi miru!

Ujetnike bomo izpustili, če bo odposlanec belega kralja kadil z nami pipo miru.

Če bo pa beli kralj pustil svoje rdeče otroke na cedilu, bodo vsi ujetniki umorjeni!«

Častnik je kar zapiskal, tako se mu je posvetilo. Torej sploh ni bilo govora o tatvini, ampak samo navadna zanka. Kornstalk je hotel prisiliti belce, da bi sklenili z njim pogodbo. Dobro je vedel, kaj pomeni dvajset mož na meji in da jih oblast ne bo kar tako pustila na cedilu.

Čudno lepo se je ujemala indijanska želja z željo angleškega guvernerja.

Še preden je utegnil odgovoriti, je vstal Miamijec Mičikinikva. Vse je mahoma utihnilo: govoriti je začel najmočnejši glavar med jezери in Mississippijem. »Majhna želva«, kakor so ga nazivali, je imel kvečjemu tridesetpet let. Vedeli so, da ima izvrstno telesno stražo in da je v svoji vasi Piqui kakor kralj.

»Lenni Lenape, Šavanojci in Huronci so naši bratje. Poslušaj, beli mož, kaj ti

pravi prvi glavar vseh Miamičcev: Šavanojski tomahavk je tudi naš tomahavk, šavanojska pipa miru je tudi naša in piankeošjska. To ti pravi Mičikinikva!«

V koči je nastal šum, ko je šel Miami-jec h Kornstalku in se vsedel poleg njega. Vsi, tudi Anglež, so razumeli, kaj to pomeni.

»Tale pa ne govori dosti, ta Mičikinikva, ali kako se že imenuje, čeprav je vodja šestih od osmih tisoč vojniki! Zakaj? Najbrže zato, ker vidi, da Kornstalk več zna, vidi in ve...«

Tako je major mislil pri sebi; glavarjevo ponašanje mu je prijalo in kmalu je šel k obema z razprostrtima rokama:

»Beli kralj se veseli rdečih otrok. Na vsak način bi kralj sklenil pogodbo in mir!«

Fitzpatrick je stisnil obema roki in opazil, kako so se prej mračni Indijanci spremenili. Vsi veseli so se zgrnili okoli Kornstalka, ki je potegnil s kosom oglja po ploskvi belega usnja: v nekaj potezah je na veliko majorjevo začudenje narisal pokrajino.

Na zahodu gorovje Alleghany, na severu velika jezera, v sredi Ohio s pritoki, Muskingumom, Sciutom, obema Miami-jema, Wabashem — in zdaj je Anglež začudeno pogledal: Kornstalk je namreč pokazal južne pritoke Ohia, kamor še ni bila stopila bela noga in o katerih so vedeli le iz pripovedovanja Indijancev; velikega Kanakwo je še poznal, a tam na zahodu je bila očitvidno Licking river, znana po solnih ležiščih v okolici. Zdaj je glavar pokazal tri veletoke, ki jim belce ni vedel imena. Zapomnil si je prva dva, ki sta bili indijanski: Kentucky in Tennessee — tretje ime je bilo že angleško Cumberland river. Kornstalk je hotel točno določiti mejo, do kamor bi smeli beli naseljenci priti. Fitzpatrick je spoznal, da bo lahko ugodil njegovi zahtevi, ker je ta meja prav za prav že dolgo bila.

Ko je glavarjem pojasnil, so bili zadovoljni, ker so si zagotovili mejo in mir, a tudi Anglež je bil zadovoljen, ker je pridobil svoji deželi novih zveznikov. Med tem je poslal Kornstalk po ujetnike.

»Še pol ure, pa boste prosti!« jim je zaklical častnik.

Začuden ujetniki kar niso mogli verjeti. Anglež se je obrnil k Wulfu: »Vi ste Plavolasec? Konje boste dobili nazaj, vsi pa vse, kar vam je bilo odvzeto!«

Ko so jim vrnili orožje, je vprašal Wulf, kaj se je zgodilo z rdečim Tomom, ker ga je Kornstalk dal že pred desetimi dnevi poklicati predse in ga ni bilo od tistih dob več nazaj.

Zdajci sta se pojavila dva vojnika, ki sta peljala v svoji sredi rdečega Toma. Ko so prišli k ognju, je stopil star Indijaneec predenj in ga nekaj časa srepro gledal. Irec se sprva ni dosti brugal zanj, a mahoma se je zdrznil, prebledel in oči so mu močno izstopile.

Po kratkem in mučnem molku je začel stari govoriti:

»Pred štirimi zimami je šel Se-cumme s svojim plemenom nad bivole. Lenape so mu dovolili, da je lahko zgradil hišo v Alleghanih. Bilo je konec meseca zrele koruze (september) in rdeči možje so pridno lovili. Ko so prišli nekega dne na obrežje velikega jezera (jezero Erie), so našli belega lovca, ki je streljal na jelena, a ga ni zadel in ranjena žival ga je skoro ubila.

Se-cunta, moj sin, ga je privedel v koč. Tudi njegove konje so polovili in mu jih izročili. Dva meseca je bil beli mož težko bolan, a Se-cumne dobro pozna gozdne rastline in ozdravil je belca. Ko je okreval, je šel z nami na lov in bil je kakor moj sin.

Zima je bila zelo mrzla. Kože so bile dobre in goste, zato smo nalovili mnogo divjačine in v naši koči je bilo polno bogastva. Ko je prišel mesec bolnega očesa (marec), smo se hoteli vrniti v Chillicothe. Nekega dne so šli vsi moški na lov, doma smo ostali le Se-cumne, Se-cunta in najmlajša hči Vištonviš. Beli mož se je delal, kakor da bi šel na lov. Sredi popoldneva sem zaslišal strel in Se-cuntove krike. A ni dolgo klical. Videl sem, kako je pritekla Vištonviš v mojo kočo in rekla: »Beli mož je ustrelil Se-cunto!« In beli mož je umoril tudi Vištonviš. Še Se-cumneja je hotel, a bil sem preslab, zato me je samo zvezal, ukradel naše kože, ki smo jih v šestih mesecih s težavo prilovili in odjezdil s svojimi konji.

(Dalje prihodnjo nedeljo).

Rih, arabski konj

Napisala: Svetek Alfons uč. III. razr. drž. real. gimnazije v Ljubljani in Sever Bojan uč. IV. razr. šole na Vrtači v Ljubljani

V revni arabski vasi je živel siromašni Omar ben Sadek. Edino njegovo bogastvo je bil njegov konj, ki ga je imenoval Rih. Omrjev sin Ali in Rih sta bila velika prijatelja.

Zgodilo se je nekoč, da so priredili Arabci v bližnjem mestu konjsko dirko. Omar je poslal svojega sina in Riha na tekmo. Vsi Arabci so občudovali Riha, ki je bil nepopisno lep in

močan. Na tekmi je Rih zmagal in Alija je prinesel očetu prvo nagrado — velik mošnjček zlatih cekinov domov.

Od tistega dne so skušali konjski tatovi ukrasti Riha. Vedeli so, da je ta konj neprecenljive vrednosti. Štirje tatovi so se preoblekli v trgovce in odšli k Omarju. Dva sta se v hiši pogovarjala z Omarjem, druga dva pa sta se splazila v hlev da bi ukradla Riha. A Rih je predobro poznal svojega gospodarja in ni hotel zapustiti hleva. Ves trud je bil zaman. Tatovi so zapustili Omarjevo hišo in se posvetovali, kaj naj storijo, da si pridobijo plemenitega konja. Naposled so prišli do zaključka, da bodo Omarja prisilili, da jim izroči konja. Svoj načrt so tudi izvedli.

Ponoči so se splazili v Omarjevo hišo. V predsobi je ležal mali Alija in spal. Zavili so ga v očejo in odnesli s seboj. Omarju pa so pustili listek, na katerega so zapisali: »Alijo ti bome nepoškodovanega vrnili, če nam izročiš svojega konja Riha!«

Ko je oče zjutraj zagledal to pismo se je silno prestrašil. Stopil je v hlev, odvezal Riha in ga hotel poslati na pašo. Ko je Rih stopil na dvorišče je zagledal Alijeve stopinje v pesku. Rih je sledil stopinjam. Hodil je ves dan. Ponoči je prišel pred tatinski tabor. Pomolil je glavo v šotor in Alija, ki zaradi žalosti ni mogel spati ga je takoj zagledal. Splazil se je k Rihu, skočil na njegov hrbet in odjahal v divjem diru domov. Poslej jih tatovi niso več nadlegovali in srečno so živeli Omar, njegov sin Alija in zvesti konj Rih.

D. Vargazon:

Dežek

Trk-trk-trk
potrka ponoči
dežek na okno:
Janezek spi.

Trk-trk-trk
dežek na okno
trka do jutra:
zjutraj zbeži.

Janezek vstane,
skoz okno pogleda
in vpraša:
»Kje dežek je, kje?«

Trk-trk-trk
čez trate odmeva
Solnčku od smeha
lica žare.

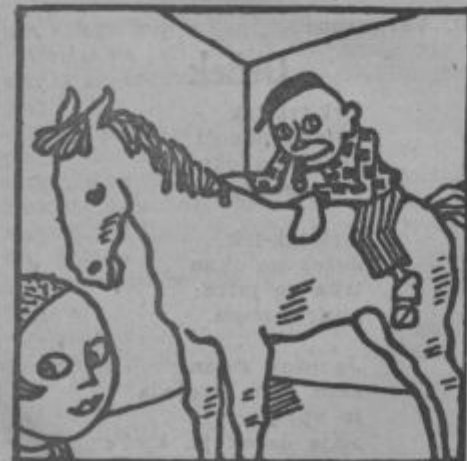
Pik in pikica na dirkališču

Oba naša junaka sta, kakor že vemo, dobra sportnika in velika kavalirja. Zato tudi pridno zahajata k vsem sportnim prireditvam. Nedavno tega sta zvedela, da bo na Bledu velika mednarodna konjska dirka, pri kateri seveda njiju ne sme manjkati; torej, hajdi na Bled!

Vseh muh polna, sta imela kmaku novo potegavščino v mislih. Kakor je povsod po svetu navada, tako so bile tudi na Bledu velike stave na sportne favorite, v tem primeru na čistokrvne konje in dirkače. Pik in Pikica sta preobrnila žepa in poiskala zadnje pare; vsega skupaj sta imela le še borih sto dinarčkov. »Naj bol« staa si mislila, »če in milijon, bo pa vsaj tisoč!«

Šla sta v lopo, kjer so sklepali stave, in Pik je stavil stotak. Ena proti sto! In

pomislitel! Na konja, ki je bil najslabši dirkač izmed vseh, za dirko pripravljeno konj! Posmehljivo in pomilovalno

so ju gledali strokovnjaki in poznavalci plemenitih živali. Pika in Pikica to ni motilo; ponosno sta odkorakala iz sre-

de svojih zasmehovalcev. Ei, kdor se zadnji smeje, najbolje stori!

Zunaj pa: pogled na levo, pogled na desno in vse na okrog ter smukl oprežno v hlev živali, na katero sta stavila!

Pikica je ostala na straži, med tem ko je Pik stoočil kobilici na hrbet. Iz-

vlekel je iz žepa zavitek, ga odprl, potresl živali ves hrbet s srbečim praškom in ji ga še močno vdrgnil v kožo.

Tiho in oprežno, kakor sta bila prišla, sta jo Pik in Pikica spet ubrala iz hleva in se pomešala med gledalce.

Pričela se je dirka. Navdušena množica je burno pozdravljala favorite. Še v zadnjem trenutku so sklepali ogromne stave na lepo kobilico »Bistro«, med tem ko je »Rjavka« stala skoro neopazena v startu.

Znamenje z rogom! Kakor blisk so zdrevile plemenite živali v areno.

»Bistra vodi! Bistra! Bistra!« stova

množica. A kaj je to? Rjavka, zadnja, je prehitela že dva — štiri — šest konj; zdaj ima že vse razen Bistre za seboj! Le za dolžino glave je za njo; cilj se bliža — tedaj pa — o, grom in strela!

Vsem gledalcem je zastala sapa. Rjavka šine kakor blisk mimo Bistre, drevi, drevi — in že je na cilju; dobro dolžino pred Bistro!

Nevarno je bilo tedaj priti preblizu oboževalcem lepe Bistre!

Pik in Pikica sta hladnokrvno sprejela svoj postoterjeni denar, se hudobno poklonila na vse strani in jo kar moči hitro ubraša iz kraja te svoje nove lo-povščine.

Manica:

Tilka in Pekec

»Pekec« — veste, to je tisti mali, komaj ped veliki črni kužek, ki sta si bila z malo Tilko nerazdružna prijatelja. Skupaj sta skakljala po dvorišču, skupaj se igrala in takole zgodaj zjutraj je Pekec celo pricapljal v Tilkino posteljico ter jo s »poljubčki« zbudil. In tedaj se je Tilka zasmejala skozi zaspana očesa in stisnila Pekca k sebi pod odejo.

Pekčev okrogli trebušček je jasno pričal, da Tilka vestno skrbi za njegovo »notranjost«. Zajtrk, malico, kosilo in večerjo — vse to je Pekec prav redno prejemal. Še celo tistega, kar je Tilka dobivala od mamice za priboljšek, je bil vedno deležen tudi Pekec.

Ej, dobro se je godilo Pekcu, dobro.

Pa je že tako, da se na svetu vse izpreminja. Prav tako se je silno izpremenilo tudi v Pekčevem pasjem življenju, oziroma v njegovih dobrinah. In kako hitro je nastal ta nesrečni preobrat!

Bilo je meseca majnika, veste, tisto hroščevo leto. Hroščev je kar mrgolelo, po gozdu, travnikih in tudi po dvoriščih je kar brenčalo od te nadloge.

Pekec je bil na hrošče zelo hud. Če mu je kateri pribrenčal mimo ušes, se je — na veliko veselje male Tilke — bliskoma postavil na zadnje noge, s sprednjima dvema pa opletal po zraku.

Nekega večera je mamica postavila na travo pred hišo skledico mlečnega močnika, najljubšo Tilkino jed.

Ko je Tilka sedla poleg skledice na tla, je bil seveda takoj tudi Pekec zraven, dobro vedoč, da bo tudi zanj kaj odpadlo.

Tisti trenotek je pa prav nizko v zraku nekaj zabrenčalo. Pekec se je mahoma postavil na zadnje noge in urno šavnjl pa — joj — na sredi skledica, v sladkem močniku je še plaval in brcal — grdi hrošč.

Tilka je milo zajokala in stekla v kuhinjo. Njena mamica, ki ni vedela, ali naj se jezi ali smeje, je zaprla Pekca v pasjo utico, močnik pa je dala mucku! In ker drugega še ni bilo »mehkega« na ognjišču, Tilka pa tako zaspana, se je morala tisti večer zadovoljiti samo s koscem kruha.

Da jo je Pekec pripravil ob njeno najslajšo večerjo, tega Tilka ni mogla pozabiti. Njena ljubezen do kužeta se je odslej zelo ohladila, kar je Pekec bridko čutil. Pogrešal je marsikateri priboljšek. Ves otožen je hodil polegat k hišnemu varuhu, velikemu psu Perunu.

ŠALE ZA MALE

Zamudnika

Dva učenca sta prišla prepozno v šolo. Eden izmed njiju je bil odličnjak, drugi pa je bil bolj len in omejen. Učitelj ju je pozval na odgovor.

Odličnjak je dejal: »Proti jutru se mi je sanjalo, da moram odpotovati v Ameriko. Ko sem zaslišal šolski zvonec, sem sanjal, da je zazvonil zvonec na parniku in da je poveljnik ladje dal znak za odhod. Ko sem se nato prebudil, sem videl, da sem zamudil šolo, in sem se hitro napravil!«

Učitelj je vzel to opravičbo na znanje in vprašal drugega, zakaj je on zamudil:

Deček je bil v zadregi, a ker je videl, da se je odličnjak tako dobro izmazal, je dejal:

»Meni se je tudi sanjalo, da potuje Tonček v Ameriko. Stal sem ob obali in čakal, da parnik odplove; tako sem zamudil šolo!«

Berač

Starejša gospa se je vračala s trga domov. Spotoma jo je ustavil berač in jo prosil miloščine. Gospa je zmajala z glavo in šla svojo pot. Tedaj pa je berač glasno vzdihnil:

»Tako bom storil; nič drugega mi več ne ostane!«

Gospa se je prestrašila. Misli-la je, da si hoče berač vzeti življenje. Tekla je za njim, mu podarila 10 dinarjev in ga vprašala:

»Kaj ste hoteli reči s tem, ko ste dejali, da boste storili to, ker vam nič drugega ne ostane?«

Berač se je zadovoljno nasmehnil in dejal:

»Vsak dan dobim na tej poti 10 dinarjev. Nu in ker je bilo videti, da jih dalec ne bom dobil, sem si hotel poiskati dela, da jih zaslužim!«

Nov natečaj za pridne

»Jutrovčke«

9. majnika praznujemo Materinski dan. Sestavite kratke spise z naslovom »Moja mati« in jih pošljite na naslov: »Uredništvu Mladega Jutra v Ljubljani«. Spisi naj bodo kratki in s črnilom spisani. *Dobre dopise bomo objavili — pet najboljših pa nagradili z lepimi mladinskimi knjigami.*
Uredništvo »Mladega Jutra«.

Dragi »Jutrovčki«!

Danes zaključujemo svoj natečaj. Prav lep uspeh smo imeli s prostimi spisi, čeprav je bila to pot naloga težja, ker si je moral vsak sam izbrati snov za spis. Nekateri so nam poslali predolge sestavke in jih zaradi tega nismo mogli objaviti. Med temi so tudi spisi *Anice Ravniharjeve iz Škofje-loke, Andreja Kamnarja iz Most pri Ljubljani, Marjana Planinca iz Celja, Berte Führerjeve iz Zg. Doliča pri Mišlinjah, Franca Petka iz Sv. Tomaža pri Ormožu, Marinke Leitgebove iz Vrhnike, Fritza Albina iz Maribora in Črta Majera iz Maribora*, ki so bili vzorno sestavljeni a na žalost mnogo predolgi.

Razdelitev nagrad priobčimo v prihodnji številki »Mladega Jutra«.

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Danilo Gorinšek:

O domišljavem kvakcu

Bila je nekoč drobna drobcena žabica, za Kvakca so jo klicali. Ali kot je bila drobna, da bi jo lahko vsakdo pokrnil s tremi prsti, tako je bila velika po svoji domišljavosti. Komaj nekaj tednov stara, se je že odpravila po svetu, češ v domači mlaki žaba še lahko zgnije. Treba je razmaha duši in telesu, potovanja po svetu, da se pridobe izkušnje in bistri um.

Ponosno je čofotala čof-čof z mlake v mlako, ali ko se je nagnilo solnce za vrhove, je žaba komaj par metrov daleč od doma. Tako je šlo par dni in Kvakec je bil že vsega navešan in truden. Bogvedi česar novega tudi ni videl in tako je obnemogel vsled nevajenih naporov potovanja skleniti, da kar ostane v mlaki, kamor je bil pravkar pričofotal. — Ali tu so ga žabe smatrale za vsiljivega pritepenca in niso marale za njegovo

družbo. Kvakec je bil jezen in žalosten. Da bi se vrnil domov? Domišljavost ga je premagovala. »Tam bi se mi rogali in me zasmehovali,« je pomislil. »Ne, ostanem, kjer sem! Da bi le bila ta mlaka drugačna, kot naša doma,« — je dalje ugibal, — »ali tu ne vidim nič novega.« — Minili so dnevi, sovraštvo drugih žab do pritepenca Kvakca je naraščalo vedno bolj, začelo ga je grizti, da ga ne marajo, — pa je sklenil, da se vrne. »Saj odtistihmal je preteklo že dokaj časa, pa jim doma lahko rečem, da sem potoval iz kraja v kraj, da ni treba priznavati resnice,« si je dejal.

Rečeno — storjeno. Domov prišedšega Kvakca so sprejele žabe z nasmehom in roganjem. Češ, od obilne hrane in dobrega življenja, žaba ne shuja tako, kot je on. In od samega zadovoljstva se tudi ne začrtajo globoke brazde krog ust.

Kvaka je ujezilo. Snet ga je premagovala domišljavost.

»Lahko Vam je gobezdati, lenim omejenecem,« je zakvakal. »ki si ne upate za meter s svojo smrdeče mlake, ali po svetu si žaba pridobi moč in pogum in...«

Nadalje nameravanih besed ni utegnili izgovoriti, ker je že bil skočil v mlako in ves trepetajoč obtičal na dnu. — —

Mimo je prišel ribič Robič, ki so ga poznale vse žabe tako dobro, da se ga niso bale. Le pogumni potnik okrog sveta, Kvakec, ga ni poznal.

Srečke Kosovel:

Naš prašiček

Včeraj smo prašička prali: eden vlival z zalivačo, drugi pral ga je s krtačo. Nekaj časa je poslušno in potrpežljivo krulil, a potem nam je utekel in se na dvorišče vlegel — bolj umazan kakor prej.

KAJ PÍŠEJO "JUTROVČKI"?

Prosti spisi

Moj rojstni kraj

Moj rojstni kraj je prijazna vasica Bev-eko-Trbovlje. Čeprav je skrita med hribi, jo vendar tujci zelo radi obiščejo. Tukaj imamo tudi cementno tovarno in rudnike. Še tri leta je minilo, odkar sem zapustila svoj rojstni kraj a se še mnogokrat z veseljem spominjam nanj.

Ivka Radanovič, uč. III. raz.
Cerklje pri Kranju.

Moja rojstna vas je Dobljče, zato se mi zdi najlepša. Vas leži pod prijazno vinsko gorico. Še pesem pravi: »Prav lušna je Dobljčka vas, od nje se sliši lušen glas! Pod njo mi je ravno polje, nad njo pa so visoke gore!« V vasi imamo dvorazredno osnovno šolo.

Janko Cerar, uč. II. raz.,
vas Dobljče pri Črnomlju.

Moj rojstni kraj je trg Žalec. Trg leži v lepi Savinjski dolini. V Žalcu se preživljajo ljudje s prodajo hmelja in lesa.

Pepi Aubrecht, uč. II. raz.,
v Žalcu.

Moj rojstni kraj je Rogatec, skozi katerega teče reka Sotla. Kraj leži med gorami. Zelo lepo je tukaj spomladi.

Stanko Čujež, uč. III. raz.,
v Rogatecu.

Najljubša vas mi je Jerneja vas, ker je tu moj dragi dom. Hiše so majhne in skromne a vseeno rajši stanujem na kmetih kakor pa v mestu, ker je tukaj bolj zdrav zrak. Hiša, v kateri stanujem je prav majhna a prostora je v nji za nas vse dovolj.

Tone Šuštarč, uč. II. raz.,
Dobljče pri Črnomlju.

Moj rojstni kraj je mesto Kamnik, ki leži ob vznožju Kamniških planin. Skozi mesto teče reka Bistrica. Nad Kamnikom, v planinah, se nahaja Kamniška Bistrica, kamor prihaja mnogo tujcev pozimi in poleti. V Kamniški Bistrici je lepa planinska kočica.

Edi Brajnik, uč. III. raz.,
v Kamniku.

Mi bivamo v Rogaški Slatini, ki jo menda vsi »Jutrovčki« poznajo, saj je tu svetovno znano zdravilišče. V »Zdraviliškem domu« je krasna dvorana, ki je baje najlepša v vsej Jugoslaviji. Tukaj izvirajo trije zdravilni vrelci in sicer: Tempel, Styria in Donaty. Ze mnogo ljudi je ozdravilo od te vode. Poleti prihajajo tujci sem in takrat je vselej živahno. Pozimi pa ni nikogar in tedaj je zelo žalostno tu.

Aglaža Demetrovič, priv. uč. I. r. real. gimn.
v Rogaški Slatini, Jelni dvor.

Moj rojstni kraj je mesto Kostanjevica. Leži na otoku reke Krke, pod vznožjem

Opatove gore. V bližini je veliki bivši samostan, katerega so Turki večkrat oblegali. Zdaj so v samostanu državni uradi. Šolsko poslopje je zelo lepo in moj stric je tam učitelj.

Sava Simončič, uč. IV. raz.
Slav. Požega v Sav. banovini.

Kakšen poklic si bom izbral?

Moja največja želja je, postati stavbeni inženir in sicer zaradi tega, da bi zaslužil veliko denarja. Tako bi lahko na stara leta pomagal staršem in svojemu mlajšemu bratcu do lepše bodočnosti.

Josip Šusterič, uč. III. raz.
v Mariboru, Aleksandrova c. 75.

Najrajši bi se šel učiti za mehanika. Ko bi se izučil bi vozil vlake in avtomobile. Ljudi bi vozil iz kraja v kraj in kadar bi se mi kaj pokvarilo, bi vse sam popravil.

France Gruden, uč. II. raz.
v Dobljčah pri Črnomlju.

Najlepši dogodek v mojem življenju

Najlepši dogodek v mojem življenju je bil, ko sem iz Donave rešil malega dečka, sina tukajšnjega lekarnarja. Ko je Donava narasla se je malo preveč nagnil čez vodo — in v naslednjem trenutku je štrbunknil v neprijetno kopel. Takoj sem ga potegnil iz vode in ves premočen je prišel domov. Jaz pa sem vesel hitel v šolo, ker sem lahko vsaj enemu človeku rešil življenje.

Stanislav Hrašovec, uč. II. raz. gimn.
v Novem Sadu, Oficirski paviljon

Najlepši dogodek v mojem življenju je bilo to, ko sem prvič šel v šolo.

Čuber Slavko, uč. IV. raz.
v Sevnici ob Savi.

Zame je bil največji dogodek, ko sem prvič videla Jadransko morje. Bila sem skoro nevoščljiva srečnim tamošnjim prebivalcem, ki lahko vsak dan uživajo to krasoto.

Iravirka Margareta, uč. II. raz. real. gimn.
v Celju.

Moj prvi letošnji izlet

Zgodaj zjutraj smo se napotili, moj oča, starejša sestra in jaz, čez hrib nad Mirnsko dolino. Bilo je krasno, jasno jutro, tako da smo videli celo Kum, ki je najvišji vrh dolenskega gričevja. Ko smo prišli na vrh Debenca smo krenili proti Blatenklanu. Tam je dišalo po ogljenicah. Razgled je bil krasen. Ta izlet mi bo ostal trajno v spominu.

Elisa Gregorčič, uč. V. raz.
v Rakovniku p. št. Rupert.

Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.

Gluhi Blaž

Blaž žene kravo po poti. Matevž ga sreča in pobara:

>Bog daj srečo, Blaž! Kam pa šeneš živino po tej poti?<

Blaž napenja uho in pomišlja. Kmalu se mu sjasni obraz in pravi:

>Jaa? Kdaj skoti, praviš? Okaaj... tja o svetem Jerneju, če Bog da.<

>A tako-< kima Matevž, ki je dobil odgovor na to, česar ni vprašal. >Praviš, da bo imela tele nekaj pred malo mašo?<

>Na pašo jo ženem, uganil si, Matevž, pritrjuje Blaž.

Matevž pa: >Kaj?<

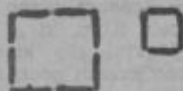
>Ne prodaj. Kakopak, naprodaj je, le če dobro plačaš, baranta Blaž za kravo, misleč, da jo hoče Matevž kupiti.

Matevž zmaje z glavo: >Ej, Blaž, ti si pa precej gluh.<

>Prav praviš, muh je toliko, da ti val vso pot nima miru pred njimi, pravi Blaž in odpelje kravo na pašo.

Rešitev igre z užigalicami

Rešitev računske naloge

Oče je star 36 let, sin pa 12.

Rešitev križaljke »Cvetlica«

Navpično: 1. Drava, 2. kita, 3. od, 5. rtnica, 8. kit, 9. tat.

Vodoravno: 4. Daria, 6. vrt, 7. sta, 8. kit, 10. Ica, 11. tat.

Zlogovnica

Uk, rah, niš, lan, ame, ba, ana, uš, na, an, gol, ra, telo, belj, vad, afri, gali, ka, ca, ava, rav, la, ni, zi, an, belka, go, rika, la.

Iz zgornjih zlogov sestavi besede: 1. Ime znanega letovišča, 2. žensko krstno ime, 3. mesto v južni Srbiji, 4. celina, 5. sredstvo za užiganje sveč, 6. kraj, kjer ni hribov, 7. hrib blizu Beograda, 8. prostor, kjer spijo dojenčki, 9. koristna rastlina, 10. žensko krstno ime, 11. sport, 12. celina, 13. pouk, 14. mož, ki ima pravico usmrtiti kakega človeka, 15. nebeško bitje.

Če pravilno postaviš besede drugo pod drugo, boš našel v začetnicah znan izrek.

Rešitev zlogovnice

kukavica

orel

kos

strnad

Križaljka „Jež“

Pomen besed.

Vodoravno: 1. Boter, 4. Prehod k soriki, 7. Delajo vojaki.

Navpično: 1. Prostor v cerkvi, 2. Del dneva, 3. Poljska cvetlica, 4. Predlog, 5. Vzklík, 6. Vzklík.

Vprašanja za bistre glavice

1. Katera kovina je najdražja?
2. Katero kovino najtežje pridobivamo?
3. Kakšne ribe živijo v naših potokih?
4. Katera morska riba je največja?
5. Kaj je Rimska cesta?
6. Katero nebesno telo je naš najbližje najbližje?
7. Kateri slovenski minirski list je najstarejši?
8. Katero snovi je najtežje stisniti?
9. Iz česa je časopisni papir?
10. Kateri letni čas imajo zdaj v Buenos Airesu?

Bistrim računarjem

Številko 12345 789 razdeli v dve skupini tako, da bosta obe skupni dali isto vsoto!